

بیرونی کاشانی، راضیه؛ باقری، خسرو؛ زیباکلام، فاطمه (۱۳۹۱). تبیین عناصر فلسفه اخلاقی - اجتماعی ابن سینا و دلالت‌های آن در تربیت اخلاقی. پژوهش‌نامه مبانی تعلیم و تربیت، ۲ (۲)، ۷۴-۵۷.

تبیین عناصر فلسفه اخلاقی - اجتماعی ابن سینا و دلالت‌های آن در تربیت اخلاقی

راضیه بیرونی کاشانی^۱ - دکتر خسرو باقری^۲ - دکتر فاطمه زیباکلام^۳
تاریخ دریافت: ۹۱/۷/۱۲ تاریخ پذیرش: ۹۱/۸/۱۶

چکیده

هدف اصلی این پژوهش، بررسی فلسفه اخلاق ابن سینا با هدف تبیین ماهیت اجتماع و چگونگی شکل‌گیری اخلاق اجتماعی می‌باشد. برای دستیابی به این هدف از روش تحلیل محتوا بهره گرفته شد. در این پژوهش آثار اخلاقی ابن سینا مورد تحلیل قرار گرفت و دیدگاه او در فلسفه اخلاق به عنوان نسیت‌گرایی - واقع‌گرایی ملایم در نظر گرفته شد. نتایج به دست آمده نشان داد که در جنبه تربیت اخلاقی، استنتاج حیات معقول (عقلانی/عقلایی) به منزله هدف غایی تربیت اخلاقی و پالایش دیدگاه‌های عقلایی اخلاقی، هدف واسطه‌ای آن خواهد بود. همچنین، یک اصل اساسی در تربیت اخلاقی ابن سینا بر مشارکت اجتماعی به عنوان بستری برای تحقق فضایل اخلاقی دلالت دارد.

واژه‌های کلیدی: ابن سینا، ساختارهای اجتماعی، گزاره‌های اخلاقی، عقلایی، مشهورات، حیات معقول، پالایش اخلاقی، مشارکت اجتماعی

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

^۱. دانشجوی کتری فلسفه تعلیم و تربیت دانشگاه تهران، birouni@gmail.com

^۲. استاد دانشگاه تهران

^۳. دانشیار دانشگاه تهران

مقدمه

ابن سینا را نمی‌توان جامعه‌شناس نامید. او فیلسوفی است که جامعه هم موضوع اندیشه‌های اوست. ابن سینا در پی تبیین پدیده‌های اجتماعی نبود، بلکه در تأمل‌های فلسفی خویش و در چهارچوب نگرش‌های فلسفی به مسائل و امور انسانی- اجتماعی پرداخته است. از طرفی علم اجتماعی با هدف طرح مشکلات اجتماعی و شناخت پدیده‌های اجتماعی پدید می‌آید و دغدغه اصلاح عملی جامعه را دارد. شناخت پدیده‌های اجتماعی و مهار و تسلط بر آن‌ها از وظایف علوم اجتماعی است و صرف کنجکاوی‌های فیلسوفانه پاسخ‌گوی تبیین‌های علوم اجتماعی نیستند. اغلب، کسانی که این علوم می‌پردازند که دغدغه نفوذ در قوانین اجتماعی داشته و با انگیزه عمل و دگرگونی‌های اجتماعی به مسائل اجتماعی پرداخته‌اند. با این حال، صورت فلسفی پرداختن ابن سینا به مسائل اجتماعی، مانع از بروز دغدغه عمل و اصلاح عالمانه نیست، او این راه را از مسیر تبیین‌های فلسفی طی می‌کند نه نگرش‌های خاص عالمانه (سروش، ۱۳۷۴، ۱).

ابن سینا، علوم را به دو نوع پایدار و ناپایدار تقسیم می‌کند. فلسفه سیاسی و حکمت عملی را از جمله دانش‌های پایدار بر می‌شمرد که گذشت زمان، غبار کهنگی بر آن نمی‌نشانند و همواره تازه و زنده هستند. از این رو، بر آن است که تنها همین بخش حکمت، حقیقی است. حکمت عملی یا مخصوص شخص واحد است (تهذیب اخلاق) یا به دیگران نیز مربوط می‌شود (سیاست مدن و تدبیر منزل). بدین ترتیب، ابن سینا دانشی را که در ارتباط با دیگران به کار گرفته می‌شود، در حیطه دخل و تصرف عقل عملی قرار می‌دهد و در پایان «کتاب نجات»^۱ طی بحثی با عنوان «فی عقد المدینه» نمونه‌ای از عقل ورزی فلسفی در عرصه سیاسی- اجتماعی را به نمایش می‌گذارد.

از آنجا که بیشترین مسائل اخلاقی در اجتماع و ارتباط با دیگران پدید می‌آید، نگاه اجتماعی به اخلاق اهمیت بسیاری دارد و نمی‌توان نقش آن را در تربیت اخلاقی نادیده گرفت. این پژوهش به این سؤال می‌پردازد که آیا رویکرد اجتماعی به اخلاق در نزد ابن سینا مورد توجه بوده است یا خیر؟ این بررسی از چند جهت اهمیت دارد. نخست این که، در میراث فرهنگی غنی کشور جستجوی صورت می‌گیرد و بن مایه‌های اساسی فکری بزرگان این مرز و بوم مورد تحلیل و بررسی قرار می‌گیرد که از فریضه‌های فکری و علمی ما و بخشی از ادای دین در برابر کارهای فکری سترگی است که آن‌ها به انجام رسانده‌اند. دوم، اندیشه‌های اجتماعی از توان بالقوه بالایی در برانگیختن مردم به سوی اخلاق برخوردارند

^۱. ابن سینا، ترجمه یثربی (۱۳۷۰)

و این یکی از نیازهای اساسی جامعه ماست. یکی از راهبردهای اساسی برای قوت بخشیدن به گرایش اخلاقی در جامعه این است که سرمایه های فرهنگی نهفته، استخراج و در معرض فکر و اندیشه افراد جامعه قرار گیرند. از این رو، ضرورت پرداختن به بحث در موضوع این مقاله ناظر به دو بعد فرهنگی و تربیتی است.

این مقاله تلاش می کند با بررسی دیدگاه های اخلاقی ابن سینا، دیدگاه های اجتماعی او را تصریح و صورت بندی کند. فرض اصلی این است که او با اشاره به گزاره های پایه اخلاقی مثل «عدل، خوب است.» در ردیف قضیه های مشهور، نخست اینکه در توجیه پذیری گزاره های اخلاقی به عقل سلیم اعتماد کرده و بنابراین، بسترها یا عناصر اجتماعی را خاستگاه تصورهای اساسی اخلاقی دانسته است که این ها خود پایه تکوین منش اخلاقی قرار می گیرند. دوم آن که، از این طریق می توان ادعا کرد که ابن سینا بعدی اجتماعی برای اخلاق قائل است و زندگی اجتماعی را برای تحقق فضیلت های اجتماعی ضروری می داند. در ادامه، استدلال هایی در حمایت از این نکته ها بیان می شود.

مقاله در دو قسمت اصلی تنظیم شده است. نخست، فلسفه اخلاقی - اجتماعی ابن سینا مورد بررسی می گیرد. در ادامه، به دلالت های دیدگاه او در تربیت اخلاقی و سپس نتایج اصلی حاصل از آن پرداخته می شود.

فلسفه اخلاقی - اجتماعی ابن سینا

در این قسمت، نخست به تحلیل دیدگاه ابن سینا از منظر حکومت عدالت پیشه که برخی پژوهشگران به آن توجه داشته اند، اشاره می شود. سپس، دیدگاه او در بستر قضایای مشهوری که ابن سینا گزاره های اساسی اخلاقی را جزء آن ها می داند، مورد بررسی قرار می گیرد و بر پایه تحلیل های صورت گرفته، ماهیت اجتماعی انسان از نظر ابن سینا تبیین می شود.

تحلیل دیدگاه اخلاقی - اجتماعی ابن سینا در بستر حکومت عدالت پیشه

در بررسی پیشینه بحث ملاحظه می شود که اندیشه های اخلاقی - اجتماعی ابن سینا مورد توجه برخی از محققان قرار گرفته است، اما در تفسیر و تحلیل آن، دیدگاه های مختلفی به ظهور رسیده اند. شریفیان (۱۳۸۳) در مقاله ای با عنوان «تأملات سیاسی - اجتماعی ابن سینا» بر این باور است که ابن سینا در فلسفه عملی، متأثر از دیدگاه های سیاسی افلاطون و ارسطو قرار گرفته و معتقد است جامعه مدنی موجودی طبیعی است. زیرا، انسان موجودی طبیعی است؛ از نظر ابن سینا، قوانین عقلی حاکم بر جامعه و قوانین

شرعی، تأییدکننده احکام عقلی می‌باشد. منشأ این قوانین را نیز، آراء نخبگان به ویژه کوشش علمی فلاسفه می‌داند؛ در مورد سازمان حکومت، چندان پایبند حکومت فلاسفه نیست و بیشتر به عدالت حاکم اهمیت می‌دهد. از نظر شریفیان، احتمال دارد ابن سینا طرح حاکمیت حکیم را در بافت اجتماعی ایران نپسندیده باشد. بر این اساس، عدالت تنها ویژگی بارزی است که حاکم باید داشته باشد و حکومت باید تساهل و تسامح با افراد را رعایت کند.

کدیور (۱۳۸۳) معتقد است که ابن سینا به طور گسترده به اجتماع و سیاست نپرداخته است، شاید به این دلیل که او سیاست را فرع بر شریعت دانسته و جستجوی فقیهان برای یافتن قوانین شریعت را برای اجتماع کافی دانسته است. از نظر او، ابن سینا نسبت بین شریعت و حکمت را در حکمت عملی چنین تبیین می‌کند که هر مشارکتی دو رکن دارد، یکی قانون مشروع و دیگری متولی عامل و حافظ آن قانون. جدا کردن تدبیر منزل از سیاست مدن تنها از حیث متولی مجاز است. اما، از حیث قانون‌گذار، ابن سینا تصریح می‌کند که بهتر است در اخلاق (خود انسان)، تدبیر منزل (مشارکت صغری) و سیاست مدن (مشارکت کبری)، شخص واحدی قانون‌گذار باشد و این شخص کسی جز پیامبر نیست. ابن سینا در حکمت مشرقیه «صناعت شارعه» یا «علم شریعت» را به حکمت عملی اضافه کرده است. به نظر کدیور، مشخص نیست که چرا ابن سینا علم شریعت را در عرض سه علم حکمت عملی آورده، در حالی که این سه علم را مبتنی بر قانون شارح دانسته است. او چنین پاسخ می‌دهد که شاید ابن سینا اخذ این سه علم را از شریعت ضروری نمی‌داند، بلکه ارجح و احسن می‌شمرد، اگر چنین نشد صناعت شارعه، شاخه چهارم حکمت عملی خواهد بود.

یوسفی (۱۳۸۹) بر این باور است که از نظر ابن سینا عدالت، محور تشکیل اجتماع می‌باشد. ابن سینا، «شریعت عادل الهی» را منبع و معیار حقیقی عدالت می‌شمرد. به عقیده یوسفی، اینکه فضیلت‌های انسانی تنها در زندگی فردی محقق شود، از نظر ابن سینا پذیرفته نیست و آدمی را به سعادت کامل نمی‌رساند، بلکه برای دست یافتن به سعادت کامل لازم است زندگی اجتماعی محقق شود و فضایل اجتماعی رخ بنماید.

بدین ترتیب، به نظر می‌رسد که محور پرداختن به دیدگاه‌های اجتماعی ابن سینا از طریق مسئله عدالت و الزام سیاسی پدید آمده بر محور شریعت است و توجهی به جایگاه گزاره‌های اخلاقی از نظر ابن سینا و نقش آن در دیدگاه‌های اجتماعی او نشده است. در صورتی که تحلیل قضایای اساسی اخلاقی از نظر ابن سینا امکان دیگری است که از طریق آن می‌توان به سرچشمه‌هایی برای دیدگاه‌های اجتماعی او

دست یافت.

تحلیل دیدگاه اخلاقی - اجتماعی ابن سینا در بستر قضایای مشهوره

بررسی نظر ابن سینا در این مورد از دو جنبه اهمیت دارد، یکی اینکه گزاره‌های پایه اخلاقی را در مباحث منطقی آورده است. دیگر اینکه، با مطرح کردن این گونه گزاره‌ها در ردیف مشهورات که متکی به فهم عقلایی هستند، پای اجتماع و تصورهای عقلایی برگرفته از اجتماع را به توجیه پذیری گزاره‌های اخلاقی باز نموده است.

ابن سینا در بحث از انواع قیاس از حیث ماده، یکی از انواع مواد قیاس را مشهورات می‌داند. مشهورات ناظر به قیاس‌هایی هستند که حد وسط آن‌ها از مواد مشهور یا به بیان دیگر از عقیده‌هایی که بین مردم رواج دارد و مورد توافق عقلایی است، گرفته می‌شود. ابن سینا مشهورات را در دو معنای عام و خاص به کار می‌برد. مشهورات خاص، قضایایی هستند که بیانگر آراء و اندیشه‌های گروهی از مردمان است. به عبارت دیگر، منشأ این قضایا قرارداد و خواست‌های جمعی است. او این گونه قضایا را «آراء محموده» یا «تأدیبات صلاحیه» نیز خوانده است. قضیه مشهوره به معنای عام عبارت است از هر قضیه‌ای که مورد پذیرش عمومی و همگانی باشد، هر چند در شمار بدیهیات و اولیات قرار گیرد. با این تعریف، همه قضایای بدیهی و اولی نیز از قضایای مشهور خوانده می‌شوند، زیرا از توافق عام برخوردارند. غالب این است که اگر قضایای مشهور بدون قید به کار روند، معنای خاص آن مراد است. یعنی قضایایی که به تعبیر ابن سینا خاستگاهی جز شهرت ندارند (ابن سینا، ۱۳۶۷، ۴۱۳-۴۱۴).

تقسیم بندی دیگری برای مشهورات وجود دارد؛ حقیقی و غیر حقیقی. مقدماتی که به خاطر اعتراف همگان به آن‌ها شهرت یافته‌اند، مشهورات حقیقی نام دارند (ابن سینا، ۱۳۶۷، ۴۱۰). نقش آراء همگانی در مشهورات بسیار اساسی است: «همان طوری که در قضایای واجب القبول مطابقت با خارج معتبر است، در مشهورات هم مطابقت با آراء همگان اعتبار دارد.» (ابن سینا، ۱۳۶۷، ۴۱۹).

بنابراین، اعتبار مشهورات از مطابقت آراء همگان با مضمون‌های آن‌هاست. به همین سبب، برخی از مشهورات، قضایای یقینی و قضایایی شبیه آن‌ها هستند که علت ورودشان به جرگه قضایای مشهوره، واجب القبول بودن آن‌ها نیست، بلکه از جهت اینکه همگان به آن‌ها اعتراف دارند، مشهوره به حساب می‌آیند. بدین ترتیب، هر قضیه‌ای که از طرف عموم تأیید شود، صادق یا کاذب می‌تواند مقدمه‌ای برای جدل واقع شود. چنانکه، ابن سینا خود به این نکته اعتراف نموده است. به همین دلیل، قضایای مقابل آن‌ها را زشت می‌گویند. در حالی که در مقابل صادق، کاذب قرار می‌گیرد (ابن سینا، ۱۳۶۰، ۵۳). در برابر

مشهورات حقیقی، مشهورات غیرحقیقی قرار دارند. این‌ها قضایایی هستند که نزد گروه معین یا بیشتر مردم پذیرفته شده‌اند، مانند «معاد حق است»، «خوردن گوشت گاو حرام است»، و «خدا یکتاست». (ابن سینا، ۱۳۶۷، ۴۲۷).

از نظر ابن سینا قضایای مشهوره از طریق آموزش و اجتماع قابل شناخت هستند. یعنی اگر فرض کنیم انسانی تنها با عقل و وهم و حس خود بدون آموزش‌هایی که معمولاً افراد از اجتماع دریافت می‌کنند، وجود داشته باشد، نمی‌تواند به خوبی یا بدی قضایایی مثل «عدل خوب است»، «دست اندازی به مال مردم زشت است»، و «کشتن حیوانات زشت است». اعتراف کند (ابن سینا، ۱۹۵۶، ۶۴).

چنانکه ملاحظه می‌شود در این گونه قضایا ثبوت محمول برای موضوع ضروری نیست. از این رو، برای تصدیق آن‌ها به آموزش نیاز است. اما در قضایایی مثل «کل بزرگ‌تر از جزء است»، ثبوت محمول برای موضوع ضروری است و نمی‌توان حالتی را فرض کرد که برای انسان، کل بزرگ‌تر از جزء خودش نباشد. اما در قضیه «دروغ بد است»، ثبوت محمول برای موضوع ضروری نیست و می‌شود حالتی را فرض کرد که دروغ بد نباشد، برای مثال، مصلحتی عام را در نظر گرفت و به بدی دروغ حکم نکرد (طوسی، ۱۳۷۵، ۲۲۱).

در رابطه با اتکای احکام اخلاقی به شهرت، مباحث نا واقع‌گرا و واقع‌گرایی اخلاقی مطرح می‌شود. نا واقع‌گرایان وجود واقعیت‌های اخلاقی را انکار می‌کنند و درصدد هستند که چیزی به عنوان ویژگی‌های ارزشی در جهان وجود ندارد. به بیان دیگر، چیزی در جهان خارج از ذهن در ازای احکام اخلاقی وجود ندارد، بلکه این احکام حاصل توافقی‌ها و قراردادهای اجتماعی بشر هستند. بنابراین، منشأ آن‌ها توافق عمومی و شهرت است نه واقعیت. در مقابل آن‌ها واقع‌گرایان اخلاقی بر این باورند که ارزش‌ها مستقل از شناخت ما در جهان وجود دارند و کسی که حکمی ارزشی می‌دهد، در واقع در نظر دارد واقعیتی را توصیف کند. البته توصیف او می‌تواند صادق یا کاذب باشد (پاتنام، ۱۳۸۵). رویکردهای دیگری مانند ناشناخت‌گرایان، عاطفه‌گرایان و ذهنی‌گرایان وجود دارند که پرداختن به آن‌ها خارج از حوصله این بحث است. به هر حال، با این فرض که ابن سینا قضایای اخلاقی را در زمره مشهورات آورده و در توجیه پذیرش آن‌ها به رأی عقلا استناد کرده است، برخی او را در حیطه فلسفه اخلاق، نا واقع‌گرا خوانده‌اند. نا واقع‌گرای اخلاقی عقیده دارد که ارزش‌های اخلاقی تابع قرارداد هستند و ریشه در ذات افعال ندارند. لاهیجی (۱۳۶۴، ۶۱) چنین استنادی به ابن سینا را درست نمی‌داند و بر این باور است که بیان قضایای «عدل خوب است» و «ظلم بد است» در زمره مشهورات مورد نظر ابن سینا، منافاتی با بدیهی

دانستن آن‌ها ندارد. «چه تواند بود که قضیه‌ای از جهتی داخل در یقینیات باشد و از جهت دیگر داخل در مقبول‌ها و مثل این مقدمه را در برهان و جدل هر دو اعتبار توان کرد، در هر کدام به جهتی.»

شریفی (۱۳۸۶) نیز بر این باور است که قرار دادن قضایای اخلاقی جزء مشهورات از طرف ابن سینا سه پیامد غیر قابل قبول دارد. اول اینکه، قرارداد گرایی اخلاقی را پذیرفته‌ایم؛ نوعی ذهنی‌گرایی که نیازمند نسبی‌گرایی است، پس، لازمه نظر ابن سینا هم نسبی‌گرایی اخلاقی خواهد بود. دوم اینکه، کثرت گرایی اخلاقی را پذیرفته‌ایم که پیامد نسبی‌گرایی است. به این معنی که دو حکم متعارض اخلاقی در دو جامعه، به طور همزمان، موجه و یکسان است. سومین مشکل، از دست رفتن امکان نقد اخلاقی است. زیرا بدون داشتن معیارهای ثابت و همگانی نقد ناممکن می‌شود. چگونه می‌توان کثرت گرایی اخلاقی را پذیرفت و نقد اخلاقی هم داشت، زیرا جز شهرت اجتماعی معیاری وجود ندارد که بتوان از ناشایست بودن این احکام سخن گفت.

جوادی (۱۳۸۶) نیز بر این باور است که هر چند ابن سینا جمله‌های اخلاقی را در مشهورات آورده که اعتباری جز توافق عقلا ندارند، اما شواهدی وجود دارد که می‌توان او را در عرصه فلسفه اخلاق، واقع‌گرا معرفی کرد. او پذیرش صدق و کذب جمله‌های اخلاقی توسط ابن سینا را دلیل بر واقع‌گرا بودن او معرفی می‌کند. «برخی از همین مشهورات صادق و برخی کاذب هستند، اما اگر صادق باشند از نوع صدق‌های بدیهی و مانند آن (غیر نظری) نیستند، زیرا اگرچه عقل آن‌ها را محموده می‌داند اما، به صورت اولی صادق نمی‌داند، مگر با نظر و استدلال.» به نظر جوادی، ابن سینا در کتاب برهان «شفا» از این روشن‌تر گفته است که قضایایی مثل «عدل خوب است»، «ظلم بد است»، و «سپاسگزاری از کسانی که به آدمی کمک کرده‌اند واجب است.» همگی جزء قضایای مشهوره و مسلم‌اند و صدق آن‌ها محصول عقل محض نیست، بلکه از طریق استدلال قابل شناخت است. او با ذکر این دلیل که تنها جمله‌های اخباری قابلیت صدق و کذب دارند، نتیجه می‌گیرد که نمی‌توانیم احتمال دهیم که ابن سینا ناشناخت‌گراست. علاوه بر اینکه، ابن سینا این جمله‌ها را قابل استدلال فلسفی و اقامه دلیل دانسته است، پس می‌توان واقع‌گرایی اخلاقی او را نیز پذیرفت. دلیل دیگری که او بیان می‌کند این است که ابن سینا اخلاق را در مجموعه علوم فلسفی و حکمت قرار داده است؛ علمی که ویژگی بارز آن‌ها تلاش عقلی برای شناخت آن‌هاست.

تاکید بر مشهورات در نظریه ابن سینا، تشابه قابل توجه این نظریه را با دیدگاه اعتباری بودن ارزش‌های اخلاقی محمد حسین طباطبایی (۱۳۳۲) نشان می‌دهد و حتی می‌توان نظریه ابن سینا را به گونه‌ای از ریشه‌های نظریه اعتباریات طباطبایی دانست. تفاوت در این است که بیان امور اعتباری، مورد

نظر ابن سینا نبوده است. او با آوردن گزاره‌های اخلاقی در مشهورات، خاستگاه اخلاق را از جهتی که محمول فعل اختیاری قرار بگیرد، مطرح می‌کند و جهتی که مورد نظر طباطبایی بوده را مد نظر نداشته است. طباطبایی اعتبار را از جهت ارتباطی که عمل اخلاقی با فاعل دارد، مطرح می‌کند و نقش نیروی واهمه در این میان برجسته است (طباطبایی، ۱۳۳۲، ۲۹۰). او در واقع، در نظریه خود نسبت بین فعل اخلاقی را با فاعل و چگونگی برانگیختن فاعل را به فعل توضیح می‌دهد. حال آنکه ابن سینا به خود فعل و خاستگاه آن از جهت ارزش کارکردی آن نظر دارد.

این نکته را می‌توان در رویکردهای کلی این دو متفکر نیز ملاحظه نمود؛ در حالی که طباطبایی، به طور غالب، رویکردی فلسفی-روانی به بحث ارزش‌ها دارد، ابن سینا با رویکرد غالب فلسفی-اجتماعی به این بحث می‌نگرد. به همین دلیل، طباطبایی به کاوش در چگونگی اعتبار می‌پردازد و با کمک گرفتن از مفهوم استعاره در ادبیات، اعتبار در ارزش‌ها را به معنای «دادن حد چیزی به چیز دیگر» در نظر می‌گیرد (طباطبایی، ۱۳۳۲). اما، ابن سینا در پهنه‌نگاهی اجتماعی، رواج آداب و سنت‌های اجتماعی را در تبیین ارزش‌ها مورد توجه قرار می‌دهد.

در جنبه واقع‌گرایانه نیز تفاوتی میان این دو دیدگاه می‌توان بیان کرد. زیرساخت واقع‌گرایانه اعتبار در دیدگاه طباطبایی همانند منشأ استعاره است؛ همان‌طور که وقتی کسی را به لحاظ شجاعت «شیر» می‌نامیم و حد واقعی جسارت شیر را به صورت اعتباری به کسی اطلاق می‌کنیم، در قلمرو ارزش نیز حد ضرورت‌های تکوینی (مانند منجر شدن ظلم به تخریب حیات بشری) را به رابطه فاعل و فعل (مانند بد تلقی کردن ظلم) منتقل می‌کنیم. اما، در دیدگاه ابن سینا زیرساخت واقع‌گرایانه ارزش‌ها به ساختار وجود آدمی و قرار داشتن اموری فطری در آن که منجر به ظهور اشتراک‌هایی در ارزش‌های بشری (مانند بد بودن ظلم) می‌شود، بر می‌گردد (بیرونی کاشانی، ۱۳۹۱).

تا اینجا دیدگاه‌های ابن سینا با معیارهایی از حوزه منطق و فلسفه اخلاق داوری شد. به نظر می‌رسد برای استحکام بخشیدن به این گونه داوری لازم است مفروضه‌های فکری ابن سینا در مورد اجتماع و اخلاق را بیشتر واکاوی کنیم. از این رو، به بررسی زندگی اجتماعی انسان از نظر ابن سینا می‌پردازیم.

ماهیت اجتماعی انسان از نظر ابن سینا

به نظر ابن سینا تفاوت انسان با سایر حیوانات در این است که معاش او به صورت گروهی تأمین می‌شود، زیرا انسان به تنهایی قادر نیست همه نیازهای خود را برآورد. اما صرف جمع شدن انسان‌ها گردهم با هدف برآوردن نیازهای معیشتی، اجتماعی بودن او را توجیه نمی‌کند. ابن سینا از شرایطی می‌گوید که

برای تحقق مدینه لازم است. شرایطی که سبب می‌شود جامعه انسانی به کمالات در خور انسان نائل آید، شرایطی مثل داشتن آداب و سنن اجتماعی، پیروی از قانون و برخوردار بودن از حکومتی که باعث قوام و پایداری جامعه است (اسفراینی نیسابوری، ۱۳۸۳). بر این اساس، جامعه مورد نظر ابن‌سینا دارای عناصر زیر است.

ساختارهای جامعه: از نظر ابن‌سینا تعاون و همکاری افراد در جامعه، ساختاری است که لازم است قوانین آن رعایت شود و رفتار افراد درون آن ساختار صورت گیرد. او، پس از بیان ضرورت زندگی اجتماعی و تقسیم کار در آن به اصل مشارکت اشاره می‌کند و می‌گوید «وجود و بقای انسان نیازمند مشارکت است.» مشارکت به مفهوم احساس تعهد هر یک از انسان‌ها برای حضور فعال در اجتماع و بر عهده گرفتن یک نقش ویژه می‌باشد (ابن‌سینا به نقل از آملی ۱۳۷۶).

انسان‌ها دست کم، برای دست یابی به کمال مطلوب نیاز به جمع شدن قانون‌مندان و زندگی مدنی دارند. بنابراین، لازم است با همکاری دیگران امور زندگی خود را تدبیر نماید. از این رو، اصل مشارکت قانون اولیه زندگی اجتماعی بشر به شمار می‌آید (ابن‌سینا، ۱۳۷۰).

سنت‌ها و قوانین: بدیهی است که قوام و تداوم اجتماع بشری و نظم مدنی بدون وجود مقررات سامان بخش که در اصطلاح قانون نامیده می‌شود (ابن‌سینا، ۱۳۷۹) ممکن نخواهد بود. بنابراین، مدینه مورد نظر ابن‌سینا نیز از این قاعده مستثنی نبوده و نیازمند قانون است. ابن‌سینا از آنچه ما آن را قانون می‌نامیم با عنوان‌های مختلفی مانند قانون، ناموس، سنت و محمودات یاد کرده است. جامعه بشری پس از مشارکت و معامله‌ها که از لوازم مشارکت است، برای استمرار زندگی جمعی انسان‌ها نیازمند قوانین عادلانه می‌باشد که چهارچوب رفتار افراد قرار گیرد (اسفراینی نیسابوری، ۱۳۸۳).

روی دیگر این سکه آن است که قوانین این روابط را چه کسی تعیین می‌کند. ابن‌سینا مشورت در امور مدینه را از امور ضروری و مهم در تدبیر مدینه می‌داند. از وظایف مشاوران، یافتن وجه اشتراک‌های مدنی و چگونگی ترکیب یافتن آن‌ها با یکدیگر و متناسب کردن آن‌ها با خلق و خوی مردم شهر است (سالم، ۱۹۵۰).

شریعت: تاکید اصلی ابن‌سینا در اداره مدینه بر قانونمند بودن آن به ویژه بر مبنای شریعت الهی است. یعنی در نظر او شریعت منشأ اصلی و چهارچوب کلی قوانین مورد نیاز مدینه و جوامع بشری را تشکیل می‌دهد. ابن‌سینا معتقد است که در شریعت فقط چهارچوب اصلی و به اصطلاح امروزه، قوانین اساسی و بنیادین آمده است، ولی پیدا کردن فرع‌ها و قوانین تفصیلی به عهده عقل بشری گذارده شده

است. بر این اساس، بر عهده مشاوران و نخبگان است که با جستجو در بین جوامع و حقایق فرهنگی و حتی تاریخی به این قوانین دست یابند (ابن سینا، ۱۳۷۰، ۲۸۶).

حاکمان و مشاوران: وجود نگهبان قانون در اجتماع نیز به همین ترتیب پدید می‌آید. برای پرهیز از خودکامگی و تفسیرهای گوناگون بر قانون لازم است کسانی مراقب حسن اجرای قوانین باشند. کسانی هم موظف هستند تا ابعاد قوانین را برای دیگران بازگو کنند و ذهن اعضای جامعه را پذیرای آن‌ها نمایند. پس، کسانی باید تدبیر این امور را بر عهده گیرند و نگهبان حقوق عمومی باشند (اسفراینی نيسابوری، ۱۳۸۳).

با توجه به آنچه گذشت، می‌توان گفت که جامعه از نظر ابن‌سینا بر اساس نیاز به وجود می‌آید. هویت جمعی انسان را نیازهایی رقم می‌زند که برطرف کردن آن‌ها برای بقای او ضروری است. با همه این‌ها، برای رفع همین نیازهای ضروری، ساز و کارهایی انسانی و در راستای کمال انسان لازم است اندیشیده و اجرا شود. منشأ این ساختارها و توجیه پذیری آن‌ها، ریشه در نگرش‌های ابن‌سینا به انسان و تربیت او دارد. بنابراین، جامعه از نظر ابن‌سینا وجودی اعتباری است که به کمک کمال جویی انسانی و نیاز آن‌ها به یکدیگر توضیح داده می‌شود.

نسبیت گرایی - واقع گرایی ملایم در دیدگاه اخلاقی ابن‌سینا

لازم است قبل از اینکه به دلالت‌های نظریه‌های اخلاقی - اجتماعی ابن‌سینا در تربیت اخلاقی پردازیم، موضع او را در قبال مباحث اخلاقی روشن کنیم. پیشنهاد می‌شود او را واقع‌گرای ملایم بدانیم. زیرا، با توجه اینکه ابن‌سینا گزاره‌های اخلاقی را در شمار مشهورات می‌آورد و در فلسفه اجتماعی نیز نیازهای آدمیان را مبنای تشکیل جامعه می‌داند، به این نتیجه راه می‌یابیم که نمی‌توان او را در فلسفه اخلاق، واقع‌گرای اخلاقی دانست.

با بازگشت به اختلاف نظری که در پیشینه ملاحظه شد، این نتیجه را بازبینی می‌کنیم. نظر کسانی چون لاهیجی (۱۳۶۴) در مورد این که در زمره مشهورات بودن قضایای اخلاقی، منافاتی با بدیهی بودن آن‌ها ندارد، قابل قبول نیست. درست است که قضایای بدیهی نیز می‌توانند مشهور تلقی شوند، اما عکس آن صادق نیست. به عبارت دیگر، به نظر می‌رسد که ابن‌سینا مشهور بودن قضایای اخلاقی را به معنای خاص بکار می‌برد، یعنی قضایایی که خاستگاهی جز شهرت ندارند (ابن‌سینا، ۱۳۶۷). آنچه پیش از این ذکر شد، مبنی بر این که به نظر ابن‌سینا اگر افراد در جامعه آموزش نینند، نمی‌توانند به گزاره‌های اخلاقی باور داشته باشند، نشانگر آن است که این گزاره‌ها را بدیهی نمی‌داند.

اما دلایلی که جوادی (۱۳۸۶) بر واقع گرایی بودن ابن سینا در فلسفه اخلاق آورده نیز قابل مناقشه است. یکی از این دلایل به نظر او، پذیرش صدق و کذب جمله های اخلاقی توسط ابن سیناست. او با ذکر این که تنها جمله های اخباری قابلیت صدق و کذب دارند، نتیجه می گیرد که ابن سینا واقع گرایی اخلاقی است. اما این استدلال مجاب کننده نیست، زیرا اخباری بودن و بنابراین صدق و کذب پذیری قضایای اخلاقی حاکی از آن است که این ها با آراء همگان و نه واقعیت ناب و نهایی جهان مطابقت دارد. به همین دلیل، چنان که پیش از این اشاره شد، ابن سینا گاه قضایای مقابل مشهورات را شیع می نامد، در حالی که در مقابل صادق، کاذب قرار می گیرد (ابن سینا، ۱۳۶۰، ۵۳).

دلیل دیگری که جوادی بیان می کند این است که ابن سینا اخلاق را در مجموعه علوم فلسفی و حکمت قرار داده است و با توجه به این که ویژگی بارز این علوم، تلاش عقلی برای شناخت آنهاست، پس می توان گفت که او واقع گراست. اما این دلیل نیز قوتی ندارد. صرف قرار گرفتن بحثی در مجموعه علوم فلسفی نشانگر موضع واقع گرایانه فیلسوف نیست، زیرا نسبت گرایان اخلاقی نیز در شمار فیلسوفان هستند و همچنین کسانی که مانند علامه طباطبایی قائل به اعتباری بودن امور اخلاقی هستند، فیلسوف شمرده می شوند. اما مشکلاتی که شریفی (۱۳۸۶) بر قرار دادن گزاره های اخلاقی در مشهورات گرفته، به شرح زیر قابل بررسی است. انتقاد او این است که نظر ابن سینا مستلزم نسبی گرایی است؛ زیرا او اخلاقیات را مبتنی بر قراردادهای می داند و قرارداد گرایی از امور ذهنی است که به نسبی گرایی منجر می شود و این امر امکان نقد اخلاقی را نیز از بین می برد.

به این نقد چنین می توان پاسخ گفت که منظور ابن سینا هرگونه قراردادی نیست، بلکه او قراردادهای را مبتنی بر عقل سلیم و در چهارچوب شریعت معرفی می کند. امکان این که عقل سلیم در طی زمان و مکان های مختلف مشابه باشد، همواره وجود دارد و همین امر آن گونه نسبی گرایی وحشی را منتفی می سازد. به علاوه، استدلال پذیری امور اخلاقی که ابن سینا مطرح کرده، حاکی از آن است که با توجه به شواهد می توان برخی از قواعد اخلاقی را حمایت و برخی را مورد نقد قرار داد. امکان نقد تنها در آن گونه نسبی گرایی منتفی می شود که هیچ گونه اشتراکی میان نظام های اخلاقی وجود نداشته باشد و نوعی قیاس ناپذیری میان آنها برقرار باشد. تکیه ابن سینا بر عقل سلیم و شریعت نشان می دهد که امکان اشتراک میان نظام های اخلاقی را باور دارد و وجود همین اشتراک ها، امکان نقد نظام های اخلاقی را بر حس آنها فراهم می آورد.

ممکن است این سؤال به ذهن آید که اگر ابن سینا بحث ارزش‌های اخلاقی را در ذیل جدل قرار می‌دهد، پس نباید وی را واقع‌گرا حتی در شکل ملایم آن دانست، زیرا جدل با امور واقع سروکار ندارد. اما چنین نیست که این گونه سازماندهی بحث توسط ابن سینا را بتوان دلیلی بر نا واقع‌گرایی او دانست. ابن سینا در کتاب «جدل از منطقی شفا» تصریح می‌کند که انتخاب مثال‌های جدلی از گزاره‌های اخلاقی گواهی بر نسبی بودن اخلاق از نظر او نیست، بلکه تنها به خاطر این بوده که تأثیرگذاری بر جدل‌ها را بیان کند: «حقیقت این است که در جدل، تقدم و تأخر و زیادت و نقصان وجود دارد که آن را از اخلاقیات جدا می‌کند.» (ابن سینا به نقل از الاهوانی، ۱۹۶۵، ۱۴۱). منظور او این است که خیر به عنوان مبدأ اخلاقیات، مطلق است و قابل زیادت و نقصان نیست. زیادت و نقصان موجود در گزاره‌های اخلاقی ناشی از موضوع گزاره است نه محمول. برای مثال، «خاموشی شهوت بهتر از هرزگی است.» گزاره‌ای اخلاقی و نقصان‌پذیر است، زیرا خاموشی شهوت به طور مطلق خوب نیست، بلکه در برابر هرزگی، نیکو شمرده می‌شود. از طرف دیگر، از نظر ابن سینا، بخشی از عقل عملی در ارتباط با دیگران صورت تحقق می‌یابد. آنگاه که فرد در جمع قرار می‌گیرد و لازم است چگونگی ارتباط و بودن خود را با دیگران رقم بزند (ابن سینا، شرح رازی، ۱۳۷۳، جزء ثانی، ۱۲). فرد این بار در عقل ورزی خود به تدابیری می‌اندیشد که نه تنها خود را مدیریت می‌کند، بلکه روابط خود را هم با دیگران لازم است تدبیر کند. بنابراین، تدبیر امور اجتماعی و همکاری‌هایش با دیگران موضوع عقل ورزی او قرار می‌گیرد. از این رو، ابن سینا تبیین روابط با دیگران را از طریق منطق و دسته‌بندی اعتقادهای آدمیان در قالب‌های منطقی شروع می‌کند. قالب‌های منطقی و اولویت بندی آن‌ها به صورت برهان، جدل، خطابه و شعر نشانگر اندازه استواری عقاید و تردید و اصلاح‌پذیری آن‌هاست. ابن سینا این مهم را به کنایه مباحث و اولویت‌های منطقی به مخاطبان‌ش می‌گوید که گاه «کنایه گویاتر از تصریح است»^۱.

بنابراین، می‌توان گفت که موضع ابن سینا بر نوعی نسبییت‌گرایی ملایم یا واقع‌گرایی ملایم استوار است. این موضع، از یک سو، با ذهن‌گرایی و نسبییت‌گرایی تند متفاوت است، زیرا رابطه نظام‌های اخلاقی را همچون جزایر مجزا از هم نمی‌داند. بلکه چنان که ذکر شد، اشتراک میان آن‌ها را در نظر می‌گیرد. از سوی دیگر، این موضع با واقع‌گرایی اخلاقی تند نیز متفاوت است، زیرا برخلاف این گونه از واقع‌گرایی، امکان متفاوت شدن مشهورات از جامعه‌ای به جامعه دیگر را به طور کلی منتفی نمی‌داند.

^۱. الکنایه ابلغ من التصریح

دلالت‌های دیدگاه فلسفی ابن‌سینا در تربیت اخلاقی

با توجه به این که بحث اصلی این مقاله به مبانی اجتماعی اخلاق از نظر ابن‌سینا اختصاص داشت، دلالت‌های این دسته از دیدگاه‌های او در تربیت اخلاقی در دو سطح مطرح می‌شود: دلالت‌های مربوط به هدف تربیت اخلاقی و دلالت‌های مربوط به اصول تربیت اخلاقی. البته، هدف تربیت اخلاقی، خود می‌تواند در دو بعد هدف غایی و میانی مورد بحث قرار گیرد.

هدف غایی تربیت اخلاقی: حیات معقول (عقلانی/عقلانی)

دسترسی به هدف تربیت اخلاقی در دیدگاه ابن‌سینا بر اساس مبنایی در نظریه اخلاقی او امکان پذیر خواهد بود. این مبنا عبارت است از در آمیختگی جنبه‌های عقلانی و عقلایی در ارزش‌های اخلاقی. در توضیح این مبنا باید گفت که به نظر ابن‌سینا وقتی آدمی در اجتماع قرار گیرد، عقلانیتی دو بعدی خواهد داشت. بخشی از آن عقل نابی است که تحفه آفرینش به اوست و در پاره‌ای ادراک‌های خود با دیگران شریک است که به عقلانیت محض خوانده می‌شود. بخشی از آن هم برآمده از هم‌نشینی با عقل‌های دیگران و بودن او در اجتماع می‌باشد که به عنوان عقلایی بودن یا عقل سلیم از آن یاد می‌شود. توجه به عقلایی بودن انسان در عین عقلانی بودن، باز هم توجه به عقل ناب اوست، زیرا او قادر است برای رفع نیازهای خود، عقلانیت خود را به کار گیرد و اموری که مربوط به اعمال و رفتارهای اوست و در جهان هستی صورت عینی ندارد را اعتبار یا قرارداد کند و دنیای عمل را به ساحت نظری پیوند بزند. بر اساس این مبنا، هدف غایی تربیت اخلاقی را می‌توان حیات معقول (عقلانی/عقلایی) دانست. سعادت نهایی و آخرین منزل انسان در سیر تکاملی خود از نظر ابن‌سینا حیات معقول است (ابن‌سینا، ۱۳۶۳).

هر چند ابن‌سینا گاه به عنوان عقل‌گرای صرف معرفی می‌شود، اما دو سویی که او را از این اتهام میرا می‌کند. یکی، مقامات عارفان او در نمط هشتم «الاشارات و التنبیها» اوست که بر اساس آن نمی‌توان از جنبه‌های ذوقی و عرفانی در معرفت‌شناسی او چشم پوشید. دیگری تأکید بر جنبه‌های عقلایی یا عقل عمومی بشر و اتکا به عواطف انسانی در پی بردن به برخی اصول اخلاقی است. از این رو، حیات معقول که در نظر او هدف نهایی تربیت اخلاقی به شمار می‌آید، حیاتی است که دارای جنبه‌های عقلانی و عقلایی توأمان باشد. بنابراین، در آمیختگی این دو بعد عقلانیت بشر مبنایی جهت تربیت اخلاقی از نظر ابن‌سیناست.

برای روشن شدن این هدف، لازم است توضیح دهیم که از نظر ابن‌سینا، عقل آدمی در سیر تحولی خود از هیولانی به مستفاد، همواره در معرض اشراق عقل فعال قرار دارد. فیض عقل فعال، راه

میان‌ه‌ای است که برای اتصال نفس به عالم عقلانی (ملکوت) پیموده می‌شود. نفس برای غرض‌های معلوم، ناچار به هبوط به عالم خاکی بوده است و لازم است این سیر را دوباره برای رسیدن به عالم عقلانی که جایگاه اصلی اوست، طی کند. کمال نهایی نفس، کمال عقلانی اوست که در دو ساحت نظری و عملی ظهور می‌یابد. اصلاح و تهذیب از طریق عقل عملی، مقدمه رسیدن به سعادت نهایی است. ابن‌سینا بر این باور است که میان استعدادی که نفوس آدمیان دارد و کمالاتی که باید به آن برسند، تناسب و هم‌سنخی وجود دارد (ابن‌سینا، ۱۳۶۰، ۴۳۱). بنابراین، تلاش عقلانی شامل عقل نظری و عملی که انتظار می‌رود برای طی کردن این مسیر انجام دهد، تلاشی سازگار با نفس است و قادر به انجامش خواهد بود.

بنابراین، لازم است آدمی در ساحت فردیت، برای انسان بودن تلاش عقلی کند و باب معارف جهان هستی را به روی خود بگشاید و در ساحت اجتماعی، دستاوردهای عقلی خود را با دستاوردهای عقلی دیگران هماهنگ کند تا همه معارف مربوط به ساحت عملی زندگی انسانی را به دست آورد. «چیزی نیکوست که چیز نیکویی از او پدید آید و ایجاد هستی از آن بهتر باشد که هستی از آن زاده نشود.» (ابن‌سینا، ۱۳۶۳، ۳۲۰). از نظر ابن‌سینا، ترکیب جسم و نفس آدمی و صرف هبوط او به دنیای مادی اشاره به این دارد که جایگاه اصلی انسان همان ساحت عقلانی جهان است و هر کس لازم است به قدر توان خود بکوشد به آنجا بازگردد (ابن‌سینا، ۱۳۶۳، ۴۲۴). بنابراین، می‌توان گفت هدف غایی تربیت اخلاقی در نظر ابن‌سینا، سعادت عقلانی در دو بعد عقل نظری و عقل عملی است. عقل نظری نفس را به مثابه جهان علمی در برابر جهان عینی می‌سازد و عقل عملی منشأ وجودهای مقدری است که منشأ آن ذات الهی است که همه وجودهای خیر و فضایل انسانی از او سرچشمه می‌گیرند.

هدف میان‌ی تربیت اخلاقی: پالایش تصورها و تصدیق‌های عقلایی در اخلاق

با مبنا قرار دادن هستی عقلانی/عقلایی بشر و استنتاج هدف غایی حیات معقول که شامل دو بعد عقل ناب و عقل سلیم می‌شود، منزلگاهی میان‌ی لازم است تا دو سوی قرارگاه (مبنا) و افق دید (هدف غایی) سلوک اخلاقی را به هم متصل کند. از این رو، هدف میان‌ی فوق به منزله این خط پیوند مطرح می‌شود.

با توجه به اینکه، ابن‌سینا به صراحت بیان نمی‌کند که هویت مستقلی برای اجتماع قائل است، به ضرورت اجتماعی زندگی کردن انسان‌ها به خاطر رفع نیازهاشان اذعان دارد. از این رو، تأکید دارد که هر فرد لازم است در اجتماع نقشی ویژه به عهده داشته باشد و باری را از دوش هم‌نوع‌های خود بردارد. زیرا، اساس زندگی اجتماعی را همکاری انسان‌ها در اموری می‌داند که برآوردن آن‌ها از فرد به تنهایی بر

نمی‌آید. بدین ترتیب، عقل ورزی در امور اجتماعی - انسانی امر مهمی است که باید مورد توجه اولیای تربیت قرار گیرد. از یک سو، با توجه به وجود قراردادهای و نهادهای اجتماعی که هر کدام به منزله امری واقعی که الزام به عمل از آن‌ها ناشی می‌شود، لزوم شرکت داشتن در امور اجتماعی و داشتن نقشی ویژه آشکار می‌شود. علاوه بر این، بخشی از عقلانیتی است که تحقق آن برای رسیدن به حیات عقلانی ضروری است. از سوی دیگر، فرایند تدریجی اجتماعی شدن، تصورها و تصدیق‌هایی را به همراه می‌آورد که اساس مفاهیم اخلاقی بزرگ‌سالی را تشکیل می‌دهد. تصورها (مفهوم‌ها) از طریق تعریف‌ها یا چیزی که کارکرد آن را توضیح می‌دهد، همانند توضیح یا شرح دادن به دست می‌آیند. تصدیق، حکم یا داوری تشکیل شده از دست کم دو مفهوم است و رابطه‌ای که این دو را به هم متصل می‌کند. تصدیق‌ها از طریق استدلال قیاسی یا از طریق چیزی که کارکرد یک استدلال را کامل می‌کند به دست می‌آیند. استدلال هم در نظر ابن‌سینا می‌تواند درست یا غلط باشد. او تأکید دارد که ذهن در بیشتر موارد بدون کمک نمی‌تواند درستی و غلطی استدلال‌ها را به طور فطری تشخیص دهد. اگر چنین بود درباره درست و غلط عدم توافق‌هایی وجود نداشت و ایده‌های متناقض بین آدمیان نمی‌بود. این همان دلیلی است که ضرورت مطالعه منطق را نشان می‌دهد.

علاوه بر این، آدمیان از کودکی در معرض تصورها و تصدیق‌هایی هستند که پایه‌های شخصیت آنان را شکل می‌دهد. این تصورها و تصدیق‌ها، خاستگاه‌های متفاوتی از جمله آداب و رسوم، اعتقادهای دینی و دیدگاه‌های پسندیده (آراء محموده) افرادی که مورد احترام مردم هستند و حتی گاه خرافات و اعتقادهایی که اساس درستی ندارند، می‌باشد. به بیان دیگر، انسان‌ها اجتماعی شدن را از کودکی می‌آموزند، بدون اینکه خود به بازشناسی اعتقادهایی که به دست می‌آورند آگاه باشند.

از این رو، ابن‌سینا در منطق، که دانش بررسی اعتقادهای موجود آدمیان است، به دسته‌بندی انواع اعتقادهای می‌پردازد و مخاطبان خود را به تأمل و بازبینی اعتقادهای خود فرا می‌خواند و از این راه آزمونی دائمی در اختیار قرار می‌دهد تا سرسپردگی بی‌چون و چرای در قلمرو اندیشه باطل اعلام کند. از طرفی بنا بر احترام به حیث وجودی انسان‌ها از نظر بودن آن‌ها در اجتماع و دستاوردهای عقلانی آن‌ها، بعد اجتماعی عقل ورزی که به صورت عقل سلیم یا عقلایی بودن ظهور می‌یابد، مورد قبول و احترام ابن‌سیناست. ضمن اینکه توجه به آن به منزله اعتقادهایی که از کودکی ممکن است اساس منش عملی او قرار گرفته باشد، نیز انسان را از طعن ورزی نسبت به آن اعتقادهای باطل هوشیار می‌کند و او را از افتادن در پرتگاه جهل مرکب مصون می‌دارد.

اصل اساسی تربیت اخلاقی: مشارکت اجتماعی بستر تحقق فضایل اخلاقی

به نظر ابن سینا، محور زندگی اجتماعی مشارکت و فعالیت‌های همکارانه است که در قالب ساختارهای اجتماعی از قبیل آداب، سنن و قوانین اجتماعی انجام می‌گیرد. ضرورت این همکاری، به جهت تحقق فضایل اجتماعی است که برای دست یافتن به سعادت نهایی لازم است. پیدا شدن روحیه همکاری و پای بندی به قوانین چیزی است که لازم است از کودکی مورد توجه مربیان و اولیای امور واقع شود. طبق این اصل، آموزش‌های اجتماعی و تمرین اجتماعی شدن به صورت ضرورتی پایدار و وظیفه‌ای مهم برای مربیان جلوه می‌کند. زیرا، از یک سو لازم است متریبان همکاری با یکدیگر را در چهارچوب مقررات و قوانین یاد بگیرند و از سوی دیگر، قادر به ارزیابی و انتقاد نسبت به قوانین و قواعد اجتماعی باشند. تسلط بر چگونگی ایفای نقش همکارانه آنان را قادر به ارزیابی آن می‌کند. همواره، در قالب نظریه ابن سینا توجه به اجتماعی شدن ضرورت دارد. از این رو، به طور خاص، توجه به تدبیر امور در چهارچوب شریعت، و به طور عام، تحقق حکمت عملی در راستای تحقق سعادت عقلانی مورد تاکید او قرار گرفته است.

در پایان بحث از تربیت اخلاقی، خوب است به این نکته اشاره کنیم که نام‌گذاری دیدگاه اخلاقی ابن سینا به عنوان واقع-گرایی/نسبی‌گرایی ملایم در این مقاله، وجه تسمیه خود را در دلالت‌های اخلاقی نیز آشکار می‌سازد. در هدف غایی تربیت اخلاقی به عنوان حیات معقول، دو جنبه عقلانی بودن و عقلایی بودن حیات معقول، خود حاکی از دو بعد واقع‌گرایی و نسبی‌گرایی است، زیرا عنصر «عقلانی» به جنبه‌های ثابت عقل و عنصر «عقلایی» به جنبه‌های متغیر عقل اشاره دارد. همچنین، در هدف میانی به عنوان پالایش امور اخلاقی نیز این دو جنبه نمودار می‌شود، زیرا معیار پالایش، ارزش‌های ثابت یا مادر هستند و این نمودی از واقع‌گرایی است. اما فرایند پالایش که منجر به حذف برخی ارزش‌ها می‌شود، نشان از ابعاد نسبی اخلاق دارد. سرانجام، در اصل اساسی تربیت اخلاقی، یعنی مشارکت اجتماعی، بار دیگر جنبه نسبی اخلاق بارزتر است، زیرا مشارکت در هر نظام اجتماعی را مد نظر قرار می‌دهد. در حالی که نظام‌های مختلف اجتماعی از حیث ارزش‌های اخلاقی متفاوت هستند، هر چند لایه‌های مشترک زیر ساز آن‌ها نیز به جنبه ثابت و واقع‌گرا ناظر است.

نتیجه‌گیری

نکته‌های اصلی تربیت اخلاقی از دیدگاه ابن سینا در فلسفه اخلاق را چنین می‌توان برشمرد. از آنجا که طبیعت و حالت‌های روانی افراد در تربیت اخلاقی موثرند و در تأیید برخی از قضایای مشهوره

نقش ایفا می‌کنند، تربیت اخلاقی باید به وضع روانی و نیازهای افراد در سنین مختلف کودکی و نوجوانی توجه ویژه داشته باشد. به عبارت دیگر، وضع روانی افراد خود یکی از پایگاه‌های استقرار مشهورات اخلاقی است. بنابراین، در تربیت اخلاقی باید وضع روانی آن‌ها را مورد توجه قرار داد. علاوه بر این، تربیت اخلاقی امری گُند و تدریجی است. توجه به تصورها و تصدیق‌هایی که کودک از ابتدای دوره کودکی آموخته است، در تربیت اخلاقی او ضروری است. این تصورها و تصدیق‌ها می‌تواند مبنای بسیاری از رفتارهای اخلاقی افراد قرار گیرد:

توجه به عادت‌های اخلاقی خوب؛ هر چند تشکیل منش اخلاقی فرایندی گام به گام است و در طول زمان کامل می‌شود و نفوذ و تغییر آن تدریجی و کند صورت می‌گیرد، اما در انتظار ماندن برای ظهور ویژگی‌های شناختی پیشرفته تر جهت نقد و پالایش منش اخلاقی، درست نیست، زیرا بسیاری از فرصت‌های خوب را از دست می‌دهد و دست مربی را برای تأثیر گذاری تنگ می‌کند. بنابراین، توجه به تشکیل عادت‌های مناسب و خوب که از کودکی شکل بگیرد و مبنای بسیاری از رفتارهای خوب واقع شود، امری ضروری است.

توجه به تأثیر آداب و سنت‌های اجتماعی در تشکیل منش اخلاقی؛ افراد به محض تولد، ناگزیر از اجتماعی شدن هستند. در جریان اجتماعی شدن هم ناگزیرند بسیاری از آداب و سنن اجتماعی را یاد بگیرند و به آن‌ها احترام بگذارند. این امر همانند تیغ دو لبه ای عمل می‌کند، از یک سو، برخی از عادت‌های خوب را ایجاد می‌کند و از سوی دیگر، ممکن است عادت‌های نامطلوبی ایجاد کند که اخلاقی شدن را با چالش رو به رو سازد. توجه به این تأثیرها و ایجاد آمادگی نقد و اصلاح پذیری سنت‌های اجتماعی، دست مربی را در ایجاد فرصت‌های آموزشی مناسب باز می‌گذارد. ضمن اینکه به افراد می‌آموزاند اموری که از کودکی به صورت منش برای او در آمده‌اند، اموری مطلق و غیر قابل تغییر نیستند.

نقد و طعن ورزی نسبت به عقیده‌های قبلی برای پالایش و اصلاح آن‌ها در تربیت اخلاقی؛ و پالایش تصورها و تصدیق‌هایی که افراد از کودکی آموخته‌اند، در فرایند تربیت امری ضروری است. اساساً مشهورات در ردیف امور جدلی بعد از برهان قرار می‌گیرند. این امر نشانگر آن است که از یقینی بودن امور برهانی برخوردار نیستند و ظرفیت نقد و اصلاح دارند. بنابراین، رویکرد انتقادی به تربیت اخلاقی همواره باید مورد توجه باشد.

منابع

- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *الهیات نجات*. ترجمه سید یحیی یثربی (۱۳۷۰)، چاپ اول، فکر روز.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *دانشنامه علایی: منطق و فلسفه اولی*. تصحیح احمد خراسانی (۱۳۶۰)، تهران: کتابخانه فارابی.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *عیون الحکمه*. قم: انتشارات بیدار.
- سلیم، محمد سلیم (۱۹۵۰). *المجموع او الحکمه العروضیه*. قاهره: مکتبه النهضة المصریه.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *اشارات و تنبیهات*. جلد دوم، منطق. ترجمه و شرح حسن ملکشاهی (۱۳۶۷)، تهران: سروش.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *الهیات من کتاب الشفا*. شرح حسن حسن زاده آملی (۱۳۷۶)، قم: دفتر تبلیغات اسلامی.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *الهیات نجات*. ترجمه سید یحیی یثربی (۱۳۷۰)، چاپ اول، فکر روز.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *رساله السیاسه*. ترجمه مرکز پژوهشهای مجلس شورای اسلامی (۱۳۷۹).
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *عیون الحکمه مع شرح عیون الحکمه*. شرح محمد بن عمر فخرالدین رازی، تحقیق احمد حجازی و احمد السقا (۱۳۷۳)، الجزء الاول، طهران: مؤسسه الصادق للطباعه و النشر.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *عیون الحکمه مع شرح عیون الحکمه*. شرح محمد بن عمر فخرالدین رازی، تحقیق احمد حجازی و احمد السقا (۱۳۷۳)، الجزء الثاني، طهران: مؤسسه الصادق للطباعه و النشر.
- ابن سینا، ابوعلی (بی تا). *الشفا؛ منطق؛ جلد*. تحقیق، احمد فؤاد الالهوانی (۱۹۶۵)، قاهره، الهیه العامه لثئون المطابع الامیریه.
- اسفرائینی نسابوری، فخرالدین (بی تا). *شرح کتاب النجاه لابن سینا، قسم الالهیات*. تحقیق حامد ناجی اصفهانی (۱۳۸۳)، تهران: انجمن آثار و مفاخر فرهنگی.
- بیرونی کاشانی (۱۳۹۱). *بررسی تطبیقی رابطه «است» و «باید» در فلسفه های ابن سینا و هیوم با نظر به دلالت های آنها برای تربیت اخلاقی*. رساله دکتری فلسفه تعلیم و تربیت، دانشگاه تهران، دانشکده روان شناسی و علوم تربیتی.
- جوادی، محسن (۱۳۸۶). *وابستگی وجودی اخلاق به دین از دیدگاه ابن سینا*. فصلنامه تخصصی اخلاق، شماره نهم و دهم، پاییز و زمستان، ۱۹-۳۳.
- سروش، عبدالکریم (۱۳۷۴). *درس هایی از فلسفه علم الاجتماع*. چاپ اول، تهران: نشرنی.
- شریفی، احمد حسین (۱۳۸۶). *مرور و ارزیابی دیدگاه ابن سینا در باره حقیقت قضایای اخلاقی*. فصلنامه تخصصی اخلاق، شماره نهم و دهم، پاییز و زمستان، ۸-۱۹.
- شریفیان، مهدی (۱۳۸۳). *تأملات سیاسی اجتماعی ابن سینا*. همایش بین المللی ابن سینا، همدان.
- شکوری، ابوالفضل (۱۳۸۴). *فلسفه سیاسی ابن سینا*. چاپ اول، قم: عقل سرخ.
- طباطبایی، محمد حسین (۱۳۳۲). *اصول فلسفه و روش رئالیسم*. مقدمه و پاورقی مرتضی مطهری، جلد اول، دوم و سوم، افست.
- طوسی، نصیرالدین (بی تا). *اساس الاقتباس*. تعلیق سید عبدالله انوار (۱۳۷۵)، نشر مرکز.
- کدیور، محسن (۱۳۸۳). *فلسفه سیاسی ابن سینا*. همایش بین المللی ابن سینا، همدان.
- یوسفی، حیات الله (۱۳۸۹). *الزام سیاسی در فلسفه سیاسی ابن سینا*. مجله معرفت، شماره ۴، سال دوم، شماره دوم، پاییز و زمستان.